

Jen lidé mohou produchovnit Zemi

Karel Funk

Tak jako člověk má složku viditelnou a složku neviditelnou, je tomu i se Zemí. To se v dávných dobách vědělo i se podle toho žilo. Hmotná planeta není ničím jiným nežli viditelným trupem zemské mateřské bytosti. Tato zemská duše se však nepřekrývá vždy s hmotným tělem, ale v určitých obdobích vystupuje do sférických výšin. Uvnitř fyzického planetárního těla je pouze v zimě. Na jaře se počíná vysunovat a ve vrcholném létě stojí na zemském těle, v objetí se Sluncem. S podzimem se stahuje zpět a v zimě setrvává v hmotném lůně.

Země je tedy živoucí bytostí, ba bytostí dýchající, i když je to proces cyklický, v každém zeměpisném pásmu jiný. Tam, kde je jaro, počíná Země vydechovat, duše vydechuje samu sebe vzhůru z těla. Její životodárné síly pronikají z hlubin na povrch a tím se příroda probouzí, ožívuje.

V létě jakoby duše Země zadržela svůj dech na nebesích. I lidé bezděčně pociťují poezii "vysokého nebe", které láká k rozprostření do dálek prostoru. Zemské elementární bytosti jsou v kosmu, působí na rostlinstvo shora. Příroda prožívá vzmach vzhůru. Je to čas mohutné přírodní lásky, kdy i rostlinstvo pracuje na tvorbě plodů. Zemská duše sní svůj blažený sen na nebesích, ohřívána otcovskou láskou Slunce i dalších stálic.

Ve starých imaginacích popisovali už naši předkové svatou Matku Zemi, jak ve vrcholném létě, hlavně v době Letnic, rozpíná svoji náruč do výšin k nebeskému Otci a prosí o jeho lásku a duchovní oplodnění, aby se o Vánocích mohla stát matkou slunečního Dítěte. Marie - zde ve smyslu duše Země, vystupuje v létě z nitra Země ve své něhyplné velebnosti do kosmických dálav. Celá její duchovní bytost srší stříbrnými démantovými výšlehy sil, které prosycují univerzální atmosféru Letnic. Prostupuje se Sluncem. Zemská bytost rozpíná v létě svou náruč vzhůru k nebeskému Otci a prosí o jeho lásku. Vdechuje Otcovy tvůrčí mohutné Síly, aby mohla přetvořit část hmoty a přinést další část spásných sil pro lidská těla. Všude, kam dopadá kosmický pohled Mariin, kde se její nohy dotýkají zemských substancí, vyšlehuje démantové blesky tvůrčích Otcových sil a celé nitro Země se chvěje vstříc věčnému Stvořiteli.

V podzimní době vlády archanděla Michaela sestupuje nebeská Maria s duchovním oplodněním Boha Otce zpět. V přírodě dozrávají plody přírodní lásky, která se vydáním plodů realizovala. Vše, na čem bylo v parném létě pracováno, se vtahuje do sebe, tvoří se semena rostlin. Síly, vydechnuté zjara ze Země a oplodněné v létě společně se zemskou Matkou nebeskými silami, se vracejí dolů do Země jako potenciální síla semen. Přírodní vědomí pohasíná ke spánku, tak jak se duše Země ukládá do hlubin.

Při spodní zádrži dechu Země, kdy je zemská duše ztotožněná se zemských tělesem, ustává i přírodní vědomí. Vlady se ujímá tichý bělostný archanděl Gabriel.

Parný dech léta se změnil v popel a prach odumřelých rostlin. Vše je zklidněno pod bělostným příkrovem.

To vše se promítá do našeho naladění. Protože v létě je zemská duše vysunuta a rozprostřena do kosmu, je i člověk spíš roztěkaný, touží ven do přírody, do dálek, jakoby chtěl neuměle následovat zemskou duši. Duchovní člověk snáze přijímá mohutnost duchovních světů. Materiální je v létě méně schopen duševní práce. K projevu se více dere pudová oblast, touha po vyžití vášní, po lenošení či sportu, tendence k uhýbání zodpovědnosti. Inspirace klíčících ideálů jara, podobných ryzím ideálům mládí, v létě mizí pod hmotářským zájmy a libostmi. Zároveň je ale z výšin nabízena mohutnost a vznešenost světového božského myšlení. Proto se v létě snáze medituje ven, do šíře.

S nastupujícím podzimem přichází zklidnění, návrat k hodnotám. Příroda se stahuje do latence, ale v člověku se může více probouzet vlahé zklidnění k obnově vnitřního života. Ta může vrcholit o Vánocích, kdy tak jako duše Země je stažena dolů, i v přírodě nás nic nerozptyluje, vše je zaoblno do sněhové měkkosti a čistoty. Síly Země jsou konsolidovány a lidské tělo, které je součástí zemského těla, má větší schopnost k realizaci ideálů. V zimě je člověk soustředěn víc do sebe - každý podle své kvality: buď do mrazu a zatvrdlosti egoismu, nebo do ztišení vášní a chtivostí a blíženi se svému čistému Já. Meditace má proto tendenci se stahovat dolů do tichosti nitra. Tvoří se snáze z nitra navenek.

Mráz venku psychicky zamezuje přílišnému rozpínání a slučování s přírodou, vůle je koncentrovanější a pevnější, neboť duše Země je též spojena se svým tělem, fyzickou Zemí. Je uvnitř ní. Země v sobě zadržuje svůj niterný dech, svou vnitřní sílu, elementární bytosti se vrátily z letních výšin pod povrch, vše ztichlo, astralita se zklidnila. Materialističtí lidé však nezachycují toto čisté jiskření, neboť prožívají jakýsi zimní mentální spánek, kdy zklidnění není využito k čisté bdělé aktivitě. Duchovní člověk naopak, tím že není v zimě roztěkaný do prostoru, nalézá lépe sama sebe v božské síle duchovního Já, kterým přemáhá přírodní spánek. Toto zimní duchovní vědomí souvisí s vánočním mysteriem, s otevřením sil Půlnočního Slunce, které prozařuje Zemi zdola a září v lidském nitru i ve vnějším chladu a temnu zimy. Uprostřed temnoty vánoční doby se probouzí síla duchovního Já. I to, co duše vsála z kosmických zlatých Letnic, krystalizuje v zimě jako stříbro ctností.

V různých epochách vývoje lidstva byly jednotlivé fáze zemského života vyjadřovány různými kulty, vzešlymi z pohroužení se do kosmických poměrů i přírodních bytostí. Těm, kteří se dokázali ztotožnit s Matkou Zemí na jaře, se imaginačně projevila jako nevěsta, zasnubující se nebeskému vládci, Slunci - slovanská Vesna, bohyně jara, v Řecku Persefona. Letní hojnost zemských plodů znázorňovala bohyně hojnosti, Ceres, Kybela. Země na podzim souvisí s postavou matky všech lidí - Demeter. Zimní Zemi pociťovali Slované jako Moranu. Tato čtyři zpodobnění tvoří dohromady jedinou bytost vracející se Persefony, Vesny, která s podzimem sestupuje do "podsvětí" k zimnímu spánku a na jaře přináší obnovu života. Toto obrození Země vždy znamenalo i možnost vnitřního duchovního vzkříšení a obrození člověka země, který se má sloučit se silami slunečnými. To byl hlavní motiv těchto kultů.

Lze vypožorovat, že i posvátná místa, která častěji navštěvujeme, mají pro nás v každé roční době poněkud odlišně zbarvený prožitek, v závislosti na stavu našeho

nitra v té či oné době, a někdy i na míře aktivity elementárních bytostí, která u některých z nich závisí právě na roční době.

Nebylo náhodné, že naši dávní předkové rozpoznávali v krystalech a drahokamech duchovní síly. Pod bdělým pohledem letních duchovních mocností se otevírají tajemné zemské útroby. Shora proudí do Země oheň světové Inteligence Ducha svatého, proniknutý nekonečným prolínáním Lásky nebeského Otce a Matky. Mateřské síly Země otevírají o Letnicích své pečeti zemských hlubin a duchovně alchymicky působí na produchovnění hmoty. Výsledkem duchovního působení těchto mocností i lidí, kteří jsou proniknuti Duchem, jsou zemské krystaly. Ve vrcholném létě je zde obousměrné proudění: ze zemské hlubiny tryskají duhové aureoly tvůrčích sil v touze po oplodnění sférickým nebeským zlatem Slunce. Duchovní cévy zemského lůna se chvějí vstříc proudům nebeského zlata Boha Otce, sesílaným Duchem svatým. Je to jako zlatistá duchovní krev, která se v nitru Země mění ve stříbro, tvořící základ imaginace duševních ctností. Zemské nitro zrcadlí vtělené ideály nebes v krystalech. Zesponu tryskají gejzíry inspirací krystalů a z výše nebes k nám v létě padají zlaté ohňové síly kosmické Inteligence Ducha svatého.

Jen lidé však mohou zachytit tyto inspirace a produchovňovat jimi Zemi. V poměru, jak se produchovňují lidé, zduchovňuje se i Země. A naopak - podobně jako sobecké děti svými vzájemnými šarvátkami i hrubostmi k matce ji zdeptají natolik, že chřadne a nemůže jim pomáhat, i lidstvo se dnes zbavuje darů Země tím, že decimuje sebe navzájem i ji.

Přímou souvislost mezi jiskřením lásky a ctností, a povahou krystalů a drahokamů proto spatřovali už dávní zasvěcenci. Má to i svou vědeckou logiku: máme-li třeba i nevzhledný roztok obyčejné soli, musíme odpařit vodu a teprve pak mohou vzniknout lesklé ušlechtilé krystaly. Tak i vše zbytečné a nečisté musíme ze sebe odpařit, aby se naše Já zaskvělo jako vzácný krystal či drahokam. Krystal vznikl nejprve roztavením a pak přesným zpevněním podle dokonalých zákonitostí a struktur a proto je předobrazem duchovního člověka, rozvolnivšího a odpařivšího vše chaotické a neukázněné a řídicího se pak správnými zákonitostmi. Ten pak již nezanechává žádný mentální odpad a září rozhodností a pevností činu.

Když zasvěcenci orientují v čase léta svůj duchovní pohled do zemských hlubin, otevírají se jim prý tajemství zduchovnění země. Lidé totiž svými myšlenkami a činy vpisují do země svoji kvalitu. Krása, láska a dobro, které lidstvem kdy prošly, ovlivnily blahodárně nejen karmu lidí, ale pomohly pod zemským povrchem vytvářet i krásu krystalů, drahokamů či polodrahokamů. To jsou symboly duchovní vůle k dobru a lásce, k božímu řádu a zákonité struktuře. Mnoho krystalů se začalo vyvíjet, když ještě před sestupem člověka na zem zde působily nerušeně duchovní bytosti.

Člověk tedy urychluje nebo brzdí produchovňování zemského tělesa. Spolu s krystalizací zemských povah tak krystalizují i zemské útroby. Každá krystalizace našeho charakteru, uvědomění a odstranění jeho vad a zbytečností, nečistot a chaosu, se zrcadlí v zemské hlubině ve zrodech nových krystalů. Ctnosti povah vyvolávají záření krystalů, protože jsou tvůrčími silami v éterické substanci, která protkává naše tělo, jež je však i součástí těla zemského. Vše je jednotou. Krystaly odpovídají duchovním silám, jež působí z duchovních světů i skrze člověka až do zemského nitra a odtud září zpětně na lidstvo i do kosmických prostorů. Odtud ona

léčivá síla krystalů - každý povzbuzuje tu vlastnost, jejíž koncentrací se vyvinul. (Nynější davová "krystalománie", chtivost si nějak bezpracně pomoci, však bere věc většinou za opačný konec - bez prvotní poctivé práce na sobě nemá ani krystal sám o sobě co povzbuzovat a léčit. Už moudrý Goethe říkal - K čemu je kámen mudrců, chybí-li k němu mudrc.)

Čím vznešenější je povaha skupinového ducha určitého krystalu, čím zářivější a jasnější je jeho duch, tím nádhernější je krystalizace jeho hmotných kamenů, tvořících jeho fyzické tělo. Tvrdost kamenů tedy závisí na stupni soustředění vůle tohoto skupinového ducha, povaha krásy na kráse ducha. Jasnovidci popisují říši duchů krystalů, plnou hořících blesků, barev, světla a symfonie této nejvyšší nebeské hudby, doprovázené pocity nejvyšší blaženosti a nejintenzivnější Lásky, Krásy, Dobra, Pravdy a pocitů ctnosti i pocitů touhy po dokonalosti a ohnivě Lásky, strhující touhou po Bohu. Tento vnitřní stav duchovního života skupinových duchů nerostů, jejich charakteristické ctnosti, nejčistší specifické vlastnosti těchto duchů jsou základem jednotlivé krystalizační tvorby. Vlévají své povahové vlastnosti nejzralejší čistoty do chvění krystalizační hmoty. Ta se liší od hmoty obecně nerostné svou nezměrnou krásou. Krystaly září a odrážejí bleskovité trysky světla, třišť jeho paprsky v takové kráse, protože odpovídají ryzi božsky čistých a svatých charakterů svých skupinových duchů. Z jejich vlastností plynou magické síly pozemských kamenů. Z čistoty jejich citů, z jejich lásky k lidstvu, z jejich tendence ochraňovat a duchovně vyvíjet lidstvo plynou magické ochranné léčivé síly drahokamů. Ty působí i z nitra Země.

Přítomností krystalů a drahokamů pod zemským povrchem lze tedy částečně vysvětlit i existenci některých "ctnostně" silných míst na zemi. Právě přítomnost těchto jemně spirituálních spodních vlivů může ovlivňovat i léčivost podzemních vod. Účinek studánek a pramínek nemusí být vždy založen jen například dávným zjevením Panny Marie či jinou událostí, ale i onou posvátností "zdola". Ta samozřejmě pak může inspirovat lidi v těchto místech i k posvátnosti "nahoru", což společně může přivodit i to, co je pak nazváno zázrakem nebo alespoň požehnáním. I proto je zde působení trvalé, zatímco nějaké dávné uzdravení by samo o sobě nemohlo na staletí založit ozdravnou sílu pramene nebo kaple.

Vykrystalizovaný duchovní čin, a tím může být každý náš velký i malý denní čin, má být vykonán na základě správného duchovního rozhodnutí, nemá být podbarven a zkreslen osobními sympatiemi či antipatiemi, prospěchem nebo chtivostí, nerozumností nebo zlovůlí. Pak okamžitě zazáří jako drahokam či krystal a ozáří toho, komu byl vyslán, svého působce i zemské klima, kde postupně prozáří až do hlubin.